

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1359/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Бранислава Босиљковића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених: ВВ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ГГ, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3041/18 од 10.12.2018. године, у седници одржаној 27.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3041/18 од 10.12.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3041/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2363/17 од 12.09.2018. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда, па су усвојени тужбени захтеви и тужени обавезан да тужиоцима, за период од 01.12.2014. до 31.08.2015. године, солидарно плате и то: на име накнаде трошкова исхране у току - тужиоцу АА, рада 38.310,84 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и 13.580,49 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године, а тужиоцу ББ 38.754,79 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и 13.652,95 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године, а на име регреса за коришћење годишњег одмора у истом периоду по 9.512,55 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и по 3.369,53 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године. Истом пресудом обавезан је тужени ГГ да тужиоцима, за период од 01.09.2015. до 31.12.2017. године, плати и то: на име накнаде трошкова исхране у току - тужиоцу АА, рада 113.705,32 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и 17.880,28 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године, а тужиоцу ББ 112.081,55 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и 18.065,37 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године, а на име регреса за коришћење годишњег одмора у истом периоду по

29.594,60 динара са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и по 4.688,64 динара на име обрачунате затезне камате до 02.04.2018. године. Наведеном пресудом тужилац АА је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овој правној ствари, а тужени су обавезани и да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 99.198,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3041/18 од 10.12.2018. године, жалбе тужених су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени су изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да су тужбени захтеви тужилаца основани, а да су тужени солидарно обавезни да им плате тражене накнаде за период до 01.09.2015. године, односно до почетка рада тужилаца код послодавца следбеника, односно код туженог ГГ, по закљученом уговору о раду са овим туженим. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, као и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима су одбијени захтев тужилаца, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлука Уставног суда Уж 2779/09 од 08.09.2011. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и у истом чињеничном стању, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлуком Уставног суда о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регреса, поднета је 27.11.2017 године. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно, тако да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоца АА 230.642,25 динара, а у односу на тужиоца ББ 229.719,98 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарске противвредности испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког од тужилаца појединачно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужених недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић